

Infognito? nej, res, min vän!
måltera dig som vår prostinna,
och folk, som känner dig igen;
du skall, trots all förklädning, finna.

Det sig begaf, att i sin bed
en Handelsman, på stora gatan,
med lyftad hand för daat stod
och skrek, hvem var den fångar-satan?

Jo — det var Fru Prostinns Vår
och wagn och hela herrligheten,
men om hon sjelf satt i, det der
fick jag ej se i hastigheten.

Jo, det var hon — min son är swaga
och hon var mig för långt ur sigte,
nog straxt min själ, jag tyckte, jag
mig en gång för ha sett anfigtet.

Wisor och Historier, sålles i hela och halwa böcker
samt sluckewis uti Huset N:o 5 på Stomatargatan,
en trappa upp. Grönt Skultskäp wid porten.

Stockholm, Elmén och Granberg, 1829.

Resan Infognito.

(Met. Malena Sallig Gummman min.)

För långsamt färdas är ej bra,
men också allt för fort ej eller;
Det visar den historia,
som jag enfaldigt här framställer.

2.

På resan, sågs det, genom Lund
för sanningen är jag ej borgen —
en wiß prostinna, nästan rund,
inbäddad satt i julwagnsforgen.

3

Och denna föra, som wanligt är,
på fyra slitna frefar hängde,
och wid hwar stöd än här än der
sitt innehåll erbarmligt slängde.

4.

Som fast satt världens trogna dräng
i söndagsdrägt med hatt på dra,
gaf lamparna rastet släng på släng,
stolt af den hedern att få föra.

5.

Det gick så herrligt i galopp,
och intet ord de talte båda,
för'n Grun, som haf sin daon opp
den stolta staden mände ståda.

N:o 22.

6.
Hör — sade hon — nu wet du, Pär,
att jag i stan har många vänner,
och att det minsta barnet der,
med ett ord sagt, mig nästan känner;

7.
Rör därför raskt in om des bom,
wält bara ej i rännstensgropar,
och framför allt, se dig ej om,
hur mycket än man her och ropar.

8.
Stann se — stref Pär — wid stadens tuf
så utför gatans brant han slängde,
att sätet bakut så omkull,
ur krolarne, hwar på det hängde.

9.
Grun fölgde med, och hennes dragt
den rigtning tog, som war den wisa,
uppåt — och mången oblyg slagt
sig smög — hwarthän, är lätt att gisa.

10.
Kort! den tyngd-lärans grund förstår
han sig inbilla hela scenen:
han wet, att den, på hufvud får,
omöjligen kan stå på benen.

11.
Och hwad man såg? — Det ansete,
som, då man tåcks det uppenbara,
kan, enligt dom af kännare,
det största prof af wänskap wara.

Grun stref och ropte: håll din fan!
men ännu wärre förde Pelle,
och först på andra sidan stan
beslöt han rasta på ett ställe.

13.
Hvem målar hans bestörtning, när
han fick sin låra matmor skada
baklänges ligga si så der
i så betänkligt stic och wada!

14.
Med bortwänd syn och krafligt tag
han hjälpte henne upp ur nesan;
och, sen allt makadt war i lag,
fortsätter man, i Guds namn resan.

15.
Till midnan hunnen tyckligt fram,
just bäst man satt wid fulla bordet,
war Prestfar börjar under glam
så småningom att taga ordet.

19.
Det må jag säga — ytttrar han —
att Syster kom i dag bestedtligt
och tidigt; men hur gick det ann
att smyga genom stan så fredligt?

17.
”Jag for i djup incognito;
(hon teg med sättet hur det händes)
det war wißt swårt, men jag will tro,
att ingen låst i dag mig kände.”